A CHEYENNE
(részlet)
4. nap, szerda reggel

Kitöltött a gépen egy űrlapot, leokézta és a szoftver azonnal beengedett minket egy kereshető archívumba. Pillanatok alatt megvolt, hogy melyik tekercset kell elkérnünk a könyvtárostól. Paul az információval elsietett a terem közepén levő pulthoz, ami mögött olyan mélyen ült a két könyvtáros, hogy csak a fejük búbja látszott. Néhány perc alatt Paul visszatért a tekerccsel. Visszaült a számítógéphez, majd a monitor melletti dobozról levette a takarót. Addig észre sem vettem, hogy nem egy szimpla számítógépnél ülünk, hanem ehhez még egy mikrofilmolvasó is csatlakozik. Ez a gép nem is hasonlított a régi hatalmas mikrofilmolvasókra, inkább egy kisebb mikroszkóp jutott róla eszembe. Ahogy befűztük a filmet, a monitoron megjelent a mikrofilm képe. Paul rutinosan megtalálta a Los Angeles Times május 3-i számát, de rögtön mentünk tovább a következő napokra. A tekercsen a teljes május rajta volt, minden abban a hónapban megjelent Los Angeles Times fekete-fehér oldala, még a hirdetések is. Összesen két cikket találtunk: egyet, ami 1964. május 4-én, hétfőn, és egy másikat, ami május 7-én, csütörtökön jelent meg. Nagyon röviden összefoglalva, az első cikk a vasárnap megjelenteket egészítette ki azzal az információval, hogy Robert Johnston philadelphiai lakost a tizenhét éves Maximilian Fibione gázolta halálra. Az autó az édesapja nevén szerepelt a nyilvántartásban, aki feleségével együtt teljesen értetlenül állt a történtek előtt. Maximilian kitűnő tanuló volt, soha semmi dolga nem volt a rendőrséggel. Senki nem érti, hogy mit keresett Max aznap a Disneyland parkolójában, hiszen a lakóhelyétől ez háromórás távolságra volt. A Fibione család részvétét küldte a Johnston családnak, és kérték fiukat, hogy jelentkezzen a rendőrségen, térjen hozzájuk vissza, és vállalja a felelősséget a baleset következményeiért. A második cikk arról számolt be, hogy országos körözést adott ki a rendőrség Maximilian Fibione elfogatására. A család a baleset óta nem hallott a fiúról, aki nem jelentkezett, nem kereste szüleivel és a hatóságokkal sem a kapcsolatot. Robert Johnston özvegye is nyilatkozott, elmondta a lapnak, hogy gyermekük kedvéért utaztak a hétvégére Philadelphiából Disneylandbe. Paul mindkét cikket kinyomtatta, a vetítő kikapcsolása előtt visszamentünk még május 3-ra, az ominózus első cikk oldalára. Ahogy ott volt előttem az oldalpár, egy egészen kicsi fotóra lettem figyelmes a felső sarokban. Ez a balesetről szóló cikkel szemben levő oldalon volt, amit Paul nem nyomtatott ki. Ujjammal a képernyőre mutatva megkértem, hogy zoomoljunk rá a fotóra. Néhány egérkattintással ott volt előttem kinagyítva egy szobrot ábrázoló fénykép. Először nem ugrott be, hogy miért akadt meg rajta a szemem, de ahogy a képaláírást elolvastam, már tisztán emlékeztem, hogy ugyanez a szobor kelt el Fibionéék aukcióján. A szobor Frederic Remington alkotása, egy indián harcost ábrázol, aki vágtató lovon egy lándzsát markol. Meztelen a felsőteste, gyönyörűen megmunkált izmai dagadnak, ahogy az erőtől megfeszülve végezni készül ellenségével. Az arcán a szemek, akár egy koponya üregei, beesettek, és eltorzult vonásokkal üvölt, ahogy a lova a levegőbe emelkedik. Az aukción nem láttam ennyire közelről, de egészen biztos voltam benne, hogy ez ugyanaz a szobor. A képaláírást továbbolvasva újabb meglepetés ért. A szobor kimagasló áron kelt el egy Los Angeles-i árverésen, a leütési ár háromszáztízezer dollár volt. A Fibione-féle aukción kétszáz dollárt adtak ezért a szoborért, ez olyan nagy különbség, ami nyilván nem véletlen. Köztudott, hogy Remington nagyon sok szobrát másolták, hamisították, és sok kicsinyített változat is készült a műveiből, nyilván Fibionéék is egy ilyen darabon adtak

túl. Talán nincs olyan vásár Amerikában, ahol ne akadna néhány „Remington”-szobor akár ötven dollárért. Az egészben inkább az volt a furcsa, hogy miért pont ezzel a szoborral találkozom néhány nap leforgása alatt immáron másodszor, milyen különös véletlen, hogy Maximilian Fibione balesetével egy lapszámban jelent meg ez a hír. Ezt is kinyomtattuk, majd összepakoltunk. Másfél órája tartott már ez az ebédszünet, és kicsit kínosnak éreztem, hogy a tegnapi egész napos hiányzásom után ma ezt is megtoldom egy órával. Adtam Paulnak egy puszit, és nála hagytam a cikkeket, hátha legalább lesz ürügye, hogy keressen.

Jane aznap estére meghívott egy tengerparti buliba, amit időnként szörfös barátaival rendez. A homokban tábortüzet raknak, és hajnalig beszélgetnek, iszogatnak, táncolnak a parton. Legutoljára három hónapja hívott meg, de akkor nem mentem el, Jane szerint életem egyik nagy hibája volt. Jane munka után elkísért a kocsimig, addig is hagyta, hadd érlelődjön bennem az esti buli gondolata, majd a vállamra tette a kezét és elárulta széles mosollyal, hogy úgy tudja, Paul is ott lesz. Csodálkoztam, hogy Paul miért nem szólt erről, de látva barátnőm igyekezetét megígértem, hogy elmegyek. Solana Beachtől a Torrey Pines partszakasz kicsit délebbre fekszik. Itt hosszú mérföldeken keresztül aranysárga homokos tengerpart várja a fürdőzőket, este pedig vadregényes tivornyákat lehet rendezni a füves dűnék „árnyékában”. Jane ezeket a bulikat mindig összeköti a késő délutáni szörffel, sötétedésig a deszkán szeli a hullámokat. A társaság nagyon vegyes: sportőrültek, idegen egyetemisták, közeli barátok. Egyetlen íratlan szabálya van ezeknek az estéknek: csak az ülhet le a tűzhöz, aki visz magával olvasztható hópihecukorkát. Kilenc óra után álltam meg egy Seven-Eleven boltban az út mellett, hogy feltankoljak a hópihecukorból. Vettem még egy hatos doboz sört, light kólát és egy csomag rágót. A partra még így is nagyon korán érkeztem, a szokásos helyen a tűz még nem égett, a szétdobált ruhákból láttam, hogy a többiek még a vízben vannak. Leheveredtem a homokba, és úgy tettem, mintha nem érezném magam kellemetlenül, hogy elsőként jöttem a buliba. Normális esetben az ember féltené a barátnőjét, ha késő este a fekete vízen, hallótávolságon kívül szörfözne, de tudom, Jane még egy cápával is megbirkózna, kigyalogolna a vízből, megtörölné a haját, és mellesleg odadobná a többiek elé az állat álkapcsát… egy kis baleset, nem több. Próbáltam a tűzhöz pálmaágakat, fadarabokat gyűjteni, de már annyira sötét volt, hogy üres kézzel tértem vissza a táborba. Leheveredtem a homokba és végre egyre erősebben hallottam, hogy egy társaság a szörfdeszkán hasalva evez kifelé. Nagyokat nevetnek, dumálnak. Jane és hat másik szörfös jött ki a vízből talpig fekete gumiruhában, hónuk alá csapott deszkával. Irigyeltem Jane-t, aki maga a tökély. Szerintem nincs olyan pasi, aki ne zúgna bele egy ilyen nőbe, aki egyenrangú partnere a férfiaknak mindenben, legyen az sport, tudomány vagy a szex. Elnéztem, ahogy szórakoztatja a társaságot, magabiztosan halad elöl, és tudja, hogy a pasik közben a fenekét nézik.

– Sziasztok! – közben próbáltam felállni, de elzsibbadtak a lábaim.

– Szia, Pam! – Jane odajött, és megölelt. Pontosan tudta, hogy házigazdaként mi a dolga.

– Mennyit voltatok bent?

– Nem tudom, most mennyi az idő?

– Tíz óra.

– Akkor csaknem három órája vízen vagyunk.

Jane maga köré csavart egy törölközőt, és elkezdett vetkőzni. Segítettem neki, adogattam a cuccait, amikből ömlött a homok. A fiúk közben megcsinálták a tüzet, bekapcsolták a zenét, és lassan felmelegített egy otthonos, laza érzés, amit kaliforniai lányként oly jól ismerek. Azt vártam volna, hogy Paul rám telefonál, esetleg ha nem is tudja, hogy meghívtak, felajánlja és magával hoz. Ha szeretne, nem bízná a véletlenre, hogy este összefutunk. Persze az is lehet,

hogy éppen annak örül, úgy tudja, otthon vagyok, ő pedig kedvére tombolhat. Ezen merengtem, ahogy a hurkapálcára felfűzött hópihecukorkákat olvasztottam a tűzben. Éppen a harmadik doboz sört bontottam ki, amikor valaki hátulról a nyakamra tette a kezét. Hátrakaptam a fejemet, de az illető arcát árnyék takarta. Leguggolt, akkor megláttam, hogy Paul az.

– Szia! Micsoda meglepetés! – adtam a naivat.

– Jane szólt, hogy itt leszel.

– Igen, nekem is mondta, csak már nem hittem, hogy eljössz.

– Azt mondta, tíz és tizenegy körül lesztek itt.

– A lényeg, hogy itt vagy – lehúztam magam mellé.

– George-ot ismered, ugye? – Paul lakótársa ott állt tőlünk néhány lépésnyire, és csak akkor jött közelebb, amikor meghallotta a nevét.

– Persze, szia, George. Mit kértek inni?

Nagyon jó hangulatban legalább egy órát söröztünk a tűznél. Paul végig fogta a kezem és a nyakamat, fülemet csókolgatta. A tűz másik oldalán, velünk szemben ült Jane, aki szinte minden csóknál rám mosolygott, hogy tudtomra adja, osztozik az örömömben. Még nem volt éjfél, amikor a társaságból hárman hazaindultak; akik maradtunk, közelebb húzódtunk egymáshoz. Az utolsó szem hópihecukor is elfogyott, kezdtem én is elfáradni. Paul az utóbbi fél órában alig szólalt meg, azon mesterkedett, hogy csókjaival elterelje a beszélgetésről a figyelmem, felizgasson.

– Menjünk el sétálni – súgta a fülembe alig érthető hangon.

– Lehet, hogy most nincs kedvem. Maradjunk inkább. – Ettől minden pasi jéggé fagyna, de Paul folytatta.

– Innen nem messze van egy vízimentő-torony, gimnázium alatt többször is dolgoztam ott. Szeretném neked megmutatni. – Erről még soha nem mesélt, de a parton több ilyen torony is állt.

– Nem hiszem, hogy vízimentő voltál. Csak ugratsz.

– Esküszöm, minden nyáron egy hónapig ott álltam távcsővel a kezemben. Gyönyörű a kilátás, látnod kell. – Süket duma, a kétembernyi magas toronyból pont semmi kilátás nincs, legfeljebb nappal három hullámmal többet látni.

– És volt kis piros fürdőnadrágod is?

– Naná, imádtak minket.

– Biztos rengeteg nővel összejöttél, ugye? Oda akarsz vinni, ahol tiniként kefélted a lányokat?

– Igen, oda akarlak vinni, ahol a legtöbb lányt lefektettem – közben halkan nevetett.

Ebből a beszélgetésből már jól nem jöhettem ki, az őszinteségével lefegyverzett, és szó mi szó, kíváncsi voltam, mi történik majd. Feltápászkodtunk, ő felsegített, és kéz a kézben elindultunk észak felé. A társaság sokatmondóan mosolyogva fogadta távozásunkat, a hátam mögül hallottam, hogy sok szerencsét kívánnak. Körülbelül öt percet gyalogoltunk némán. Paul fogta a kezem, időnként éreztem, hogy megremegnek az ujjai. Ez volt együttlétünk második alkalma, amikor úgy tudtuk, hogy még néhány lépés, néhány perc és megállíthatatlanok leszünk. A távolban tényleg egy vízimentő-torony sötétlett, az oldalára egy hatalmas fehér hetes számot festettek. A parton minden tornyot megjelöltek, észak felé emelkedett a számozás. A nyolcas és a hatos torony kivehetetlenül messze volt, ahogy a tábortűz fényét sem láttuk már. Paul előrefutott és felmászott a toronyba. Úgy tett, mint a vízimentők, kezéből távcsövet formált, és kémlelte a morajló fekete óceánt. A farmerom hátsó

zsebébe dugtam a kezem, és mintha a cipőm orrával a homokban keresnék valamit, nem néztem rá.

– Hölgyem! – kiáltott le a toronyból, mire én felnéztem. Ott nem biztonságos!

– Hogy érti, hogy itt nem biztonságos? – válaszoltam, folytatva a játékot.

– Ahol áll, ott mindenütt medúzák hevernek. A dagály olykor-olykor partra mossa a mérges medúzák tetemét. Fel kell ide jönnie, ha nem akar megbénulni.

– Itt csak homok van! Nem látok egyetlen medúzát sem.

– A homok betemeti őket, de a csápjukkal elkaphatják a bokáját. Higgyen nekem. Elkapják a bokáját és megbénítják. Hallja, induljon azonnal! – Elkezdtem futni a torony felé.

– Ott egy! – kiáltott rám, én pedig önkéntelenül megdermedtem.

– Bevetted! – röhögte el magát.

– Te kis szenya! – Felrohantam a lépcsőn, és szinte hátralöktem, olyan erővel kezdtem el csókolni a száját.

Kezemmel a trikója alatt megkerestem a köldökét, majd a mellbimbóját simogattam. Aztán a melléről a hátára vezettem a kezem, majd le a gerincén egészen a nadrágjának a széléig. Nyelveink vadul tépték egymást, miközben kigomboltam a farmerját. A nadrág slicce hívogatóan nyitva volt, de többet nem értem hozzá. Mindenhol simogattam, markoltam, karmoltam, de ott még nem akartam megérinteni. Paul egészen megvadult, és anélkül, hogy elengedett volna a szorításából, lépésenként hátrált a torony végébe. Volt egy pad, amire lehuppant, és engem az ölébe húzott. Ott ültem rajta és néztem az arcát. Elöntött a melegség, ami azt súgta, hogy boldog vagyok. Van valakim. Simogattam az arcát, és amikor a kezem a szája közelébe ért, ő vadul bekapta az ujjaim. Először csak egyet, aztán kettőt és végül hármat. Paul nyálától nedves ujjaimat bevettem a számba. Hirtelen ráharapott az ajkamra, gyengéden, de mégis olyan erősen, hogy nem tudtam volna a fejemet megmozdítani. Éreztem, ahogy a nyálunk összekeveredik és a lehelete bejárja a szájüregemet. Suttogott.

– Itt nem túl kényelmes. – Kibontotta magát alólam, és a kezemnél fogva levezetett a lépcsőn. Megkerültük a tornyot, és beljebb vitt a part felé.

Nem kérdeztem semmit, úgy látszott, hogy tudja, mit keres. Egy homokdűne mögött megállt, körbenézett és ledöntött a lábamról. Most rajta volt a sor; láttam, ahogy érzékien becsukja a szemét, és minden idegszálát megfeszítve az ujjai hegyére összpontosít. A tapintásra, ahogy trikóm alá csúsztatta mind a tíz ujját. Mellbimbómat finoman körbejárta, és csak egy pillanatra ért hozzá a bimbó hegyéhez. Görcsbe rándultam és már nem bírtam megállni, hogy a kezemet a nadrágjába ne fúrjam. Már mindketten félmeztelenek voltunk, én alul feküdtem, Paul pedig két térdével felettem kitámasztott. Kidugta a nyelvét, és egyetlen csepp nyállal, ahogy egy mestercukrász nyomja a tortára a tejszínhabot, olyan finoman nyalta meg a mellbimbómat. Majd szájába vette a mellem, és mindkét kezemet ki- feszítette egészen távolra. Az ujjaim összeszorítottam, ő pedig szétfeszítette. Ahogy testem Paul csókjai alatt nyomokat rajzolt a homokba, hirtelen hideg szúrást éreztem a hátamban. Olyan érzés volt, mintha egy üvegszilánk állt volna mélyen belém, felsikítottam. Paul rám nézett, és látta, hogy a fájdalomtól mindjárt elsírom magam – nagyon megijedt. Megfordultam, és meztelen hátamon a kezemmel kerestem a szúrás nyomát, hátha a szilánk még kiáll belőlem. Paul hirtelen hátraugrott, ahogy meglátta a pici piros lyukat a bőrömön, melyből vékonyan szivárgott a vér. Megnézte közelebbről, de nem állt ki belőlem semmi. Vadul túrni kezdtem a homokban: bármi szúrt meg, annak még ott kell lennie valahol. Nem szilánk volt, hanem egy érdes szög, ami éppen csak kilátszott a földből. Próbáltam kihúzni, de meg sem mozdult.

Ahogy körülástam, kezdett a hegyénél kiszélesedni. Mindketten kapartuk a homokot, a szög egyre hosszabbnak bizonyult. Már legalább egy arasznyi állt ki, amikor a vasdarab elágazott, és egy szélesebb nyúlvány indult el belőle, a vékony pedig továbbra is haladt a mélybe. Aztán megmozdult az egész, és a kilazult homok elengedte a tárgyat. Néhány század másodperc alatt állt össze agyamban a kép, aminél akkor semmi nem lehetett volna borzalmasabb. Ott feküdt előttem Remington indiánszobra. Az indián, aki kezében egy lándzsával éppen ugrat a lovával.

Arra emlékszem, hogy mindketten elnémultunk. Szótlanul a trikómért nyúltam, és csendben felvettem. Nem néztem Paulra, csak elindultam a fövenyen keresztül a partszakasz feletti utcák felé. Nem a tábortűzhöz siettem, ki akartam térni a többiek bámészkodó tekintete és kérdései elől. Paul utánam kiabált, de nem fordultam meg. A szobor látványa megdöbbentett, hiszen az elmúlt héten ez a harmadik találkozásom egy olyan tárggyal, amit előtte soha nem láttam. Szürreális helyzetbe kerültem, amire csak Paul lehet a magyarázat. Ő volt ma velem a könyvtárban, amikor az újságcikket megtaláltuk, ő tudta, hogy a homokban hova fogunk feküdni. Erre a véletlen nem ad magyarázatot. Az fájt az egészben a legjobban, hogy elárult engem.